

BHMagazino

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ

*Pop goes the
Summer!*

ΕΚΘΑΜΒΩΤΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ, ΜΑΓΕΥΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΑΙΣΙΟΛΟΓΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ART, ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ,
ΤΑ ΚΟΡΥΦΑΙΑ CLUBS ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ DJs, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ, ΒΙΒΛΙΑ,
ΥΨΗΛΗ ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ, ΔΩΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ EDITORIAL ΜΟΔΑΣ ΣΕ POZ ΚΑΙ DEEP BLUE

Τέχνη μεταξύ ίσων

Η Ειρήνη Πάρη και ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος μιλούν για την έκδοση του βιβλίου το οποίο μέσω του διαλόγου τους φέρνει στο φως τις βαθύτερες πτυχές της σκέψης τους γύρω από την τέχνη.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑ ΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Είναι από τις περιπτώσεις που μπορείς να κρίνεις το βιβλίο από το εξώφυλλό του, και μάλιστα δίχως να κάνεις αυθαίρετη εκτίμηση. Ένα εξώφυλλο που το κοσμεί το «Untitled» (1991) του αμερικανού γλύπτη Ρόμπερτ Γκόμπερ, έργο της συλλογής του Δημήτρη Δασκαλόπουλου και άμεσα αναγνωρίσιμο ως κομμάτι της, στο οποίο ένα σακί αναπαριστάται ως το τμήμα ενός σαρκίου χωρισμένο με ακρίβεια στα δύο, μισό ως γυναικείο σώμα, μισό ως ανδρικό. Το βιβλίο έχει τίτλο «Στοχασμοί του συλλέκτη – Η Ειρήνη Πάρη συνδιαλέγεται με τον Δημήτρη Δασκαλόπουλο» (εκδ. Cahiers d'Art) και, ναι, προφανώς είναι ένας διάλογος μεταξύ δύο ανθρώπων που πορεύονται μαζί και αγαπούν βαθιά την τέχνη: εκείνος, ο γνωστός συλλέκτης και επιχειρηματίας που έχει διατελέσει επί σειρά ετών πρόεδρος του ΣΕΒ (2006-2014), εκείνη, αντίστοιχα η για πολλά χρόνια μόνιμη αντιπρόσωπος του ΣΕΒ στις Βρυξέλλες (1995-2017), μέλος αλλά και αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (ΕΟΚΕ). Γιατί, όπως συμβαίνει με την καίρια, τη ζωτικής σημασίας τέχνη, που υπερβαίνει το προφανές και αρθρώνει λόγο για τα μεγάλα ερωτήματα της ζωής δίχως επιδεικτικά να τα κατονομάζει, το έργο του Γκόμπερ στο εξώφυλλο υπαινίσσεται στις μικρές διαστάσεις του τις λεπτές ποιότητες ενός βιβλίου που δεν θα μπορούσε ποτέ να αναλωθεί στο πρώτο επίπεδο πρόσληψής του. «Το βιβλίο είναι ένας στοχαστικός περίπατος μέσα από τη συλλογή του Δημήτρη προς το βαθύτερο – είναι του ανθρώπου. Προβληματισμοί, αναζητήσεις και ερωτήματα που ο καθένας μας βιώνει και καλείται να αντιμετωπίσει καθημερινά, για τα οποία πολλές φορές δεν μιλάμε. Αυτό θέλαμε να μεταδώσουμε με τον Δημήτρη μέσα από τις συζητήσεις που περιλαμβάνονται στο βιβλίο. Συγχρόνως, γνωρίζαμε και ο ένας τον άλλον καλύτερα μέσα από τις κουβέντες που κάναμε» θα συνοψίσει η Ειρήνη Πάρη, συνοδοιπόρος του Δημήτρη Δασκαλόπουλου τα τελευταία δέκα χρόνια, πλέον και σύζυγός του, η οποία έχει γράψει ουσιαστικά μια «ωδή αγάπης» με αρωγό τη σύγχρονη τέχνη. «Στα πολλά που μας ένωσαν, η τέχνη έχει κυρίαρχη θέση», θα μπορούσε να είναι ο υπότιτλος του βιβλίου.

Όλα ξεκίνησαν γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι τον Φεβρουάριο του 2019, καθώς Πάρη και Δασκαλόπουλος έβλεπαν ένα-ένα τα έργα της συλλογής, την περίοδο που η περίφημη δωρεά στα τέσσερα μεγάλα μουσεία (Tate, Guggenheim, MCA Chicago, ΕΜΣΤ) είχε αρχίσει να αποκτά σχήμα και υπόσταση. «Ελα, ρε Keith, σ' αγαπώ!» ξέσπασε με πάθος ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος μιλώντας της για τους συμβολισμούς του έργου «Random Tangler» του βρετανού εικαστικού Κιθ Τάισον, ενός παραγνωρισμένου, κατά τη γνώμη του, δημιουργού από το κατεστημένο της αγοράς της τέχνης. «Ήταν μια πολύ ωραία στιγμή. Είπα "αυτό πρέπει να μείνει", ήταν τόσο αυθόρμητο! Πήρα το iPad μου και άρχισα να καταγράφω συστηματικά όσα λέγαμε. Σκεφτόμουν ότι δεν πρέπει να χαθούν αυτές οι συζητήσεις, να ξέρει ο κόσμος ποιος ήταν αυτός ο συλλέκτης, γιατί έκανε αυτή τη συλλογή, να υπάρχει ένα αποτύπωμα της πορείας του και της προσωπικότητάς του. Το έκανα βέβαια και για την οικογένειά του, τα εγγόνια του, τους φίλους του και όλους όσους ενδιαφέρονται για τη σύγχρονη τέχνη» περιγράφει η Ειρήνη Πάρη το έναυσμα για την αρχή μιας σειράς συζητήσεων και στοχασμών που μας δείχνουν ένα άλλο πρόσωπο του Δημήτρη Δασκαλόπουλου. Ενός έμπειρου, «δωρικού» συνεντευξιαζομένου, ο οποίος «λύνεται» και μιλάει «δίχως να σκέφτεται τι θα γραφτεί», όπως θα πει η Πάρη. «Μιλάγαμε για την αγάπη μας για την τέχνη, για την έμπνευση που μας δίνει και για τις στιγμές συνύπαρξης που είχαμε γύρω της. Ε, αυτό πρέπει να είναι αυθόρμητο» θα συμπληρώσει ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος.

Ένα ασυνήθιστο βιβλίο

Υστερα από τρία χρόνια συγγραφής προέκυψε λοιπόν ένα βιβλίο πολύ ιδιαίτερο, που δύσκολα κατηγοριοποιείται. «Ένα ασυνήθιστο βιβλίο», όπως σημειώνουν στα εισαγωγικά τους κείμενα οι Νικόλας Σερότα, τέως διευθυντής της Tate (1988-2017) και νυν πρόεδρος του Arts Council England, και η Μαντλίν Γκρίνσταϊν, διευθύντρια Pritzker του Μουσείου MCA Chicago. «Είναι βιογραφία, ψυχανάλυση, πορτρέτο μιας σχέσης» θα συνοψίσουν οι δημιουργοί του. Ένα βιβλίο που «όποιος ενδιαφερθεί και το διαβάσει πιστεύουμε θα ευχαριστηθεί», όπως θα πει ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος. «Δεν είχαμε τη φιλοδοξία ούτε να πωληθεί ούτε να διανεμηθεί. Το δίνουμε στους φίλους μας, θα βρίσκεται σε όλα τα μουσεία που έχουν γίνει δωρεές της συλλογής (σ.σ.: στην Ελλάδα θα είναι διαθέσιμο στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης και τα Μουσεία Μπενάκη και Κυκλαδικής Τέχνης) και θα το διαθέσει και ο εκδοτικός οίκος Cahiers d'Art μέσα από το δικό του δίκτυο διανομής».

Είναι χωρισμένο σε Α' και Β' μέρος, όπου στο μεν εστιάζουν στη συλλογή και τη δημιουργία της, στην πορεία του Δασκαλόπουλου από συλλέκτη σε ευεργέτη, ενώ στο δε ο στοχαστικός τους περίπατος επικεντρώνεται σε συγκεκριμένους καλλιτέχνες και έργα, και μιλούν για τις σκέψεις τους πάνω σε αυτά, ενίοτε παρουσιάζοντας και μια τρίτη ανάγνωση επιμελητών σύγχρονης τέχνης. Είναι μια δομή που οργάνωσε η Ειρήνη Πάρη από ένα αρχικά χαοτικό υλικό που είχε στα χέρια της και παρουσιάζεται υπό τη μορφή ενός οργανικού διαλόγου – αλλού έχει παραμείνει ατόφιος, αλλού είναι ελαφρώς τροποποιημένος ή εμπλουτισμένος –, ενώ διανθίζεται με προσωπικές της σκέψεις που παρεμβάλλονται ως μία inner voice στη ροή της συζήτησης, μαζί με ορισμένα αποσπάσματα από αγαπημένα της λογοτεχνικά κείμενα. Εικονογραφείται με φωτογραφίες των περίπου 100 έργων για τα οποία γίνεται λόγος, καθώς και με ορισμένες ανέκδοτες φωτογραφίες του ζεύγους, αλλά κατά βάση του Δημήτρη Δασκαλόπουλου με έργα που του προκάλεσαν δέος ή θαυμασμό, όπως για παράδειγμα οι πίνακες του Μαρκ Ρόθκο. Ένα βιβλίο που αποφεύγει τελικά «το βάρος (και την πλήξη) της αιογραφίας», όπως σημειώνει η Γκρίνσταϊν στον πρόλογό της. «Ήθελα να είναι ένα βιβλίο κατανοητό, να μη φοβίζει, όπως συμβαίνει συχνά με τη σύγχρονη τέχνη, να μπορεί ο καθένας να το διαβάσει. Να είναι κάτι αυθόρμητο, όχι σιτητό, μια ελεγχία ή ένα δοκίμιο. Να μπορώ μέσα από τη δομή αυτού του βιβλίου να μεταδώσω αυτό που εμείς ζούμε μέσα από την τέχνη...» θα εξηγήσει η Ειρήνη Πάρη. «...το οποίο το θεωρούμε εφικτό, προστό και χρήσιμο για όλους τους ανθρώπους. Η ελπίδα μας είναι ότι ακόμα και εκείνοι που δεν ξέρουν τίποτα από σύγχρονη τέχνη θα προκληθούν να την πλησιάσουν και να την αφήσουν να τους αγγίξει όπως έχει κάνει σε εμάς» θα συμπληρώσει ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος. Αλλωστε τέχνη «είναι καθετί που δεν σε αφήνει αδιάφορο», όπως είχε πει ο συλλέκτης στη σύντροφό του. «Με έκανε να το σκεφτώ και να καταλήξω ότι είναι αυτό ακριβώς που κάνει έναν πίνακα, ένα γλυπτό, μια εγκατάσταση, ένα βίντεο να είναι έργο τέχνης και όχι μια απλή αποτύπωση, ένας συνδυασμός χρωμάτων, στοιχείων ή υλικών. Όταν μας αγγίζει βαθιά πέρα κάθε εξήγηση. Όταν νιώθουμε ρίγος, όταν μας διακατέχει δέος στη θέασή του. Όταν μας πάει εκεί που δεν φτάνει ο νους, εκεί που πάλλεται η χορδή όχι του ατόμου, αλλά της ανθρωπότητας, της φύσης ολόκληρης, του Σύμπαντος. Όταν αγγίζει το μυστήριο της ύπαρξης. Τότε είναι τέχνη» θα πει η Ειρήνη Πάρη.

ΕΥΤΕΡΗΣ: ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΗΣ HOUSE & WIRTH

Επάνω: «A Model of Delicacy» (1992), έργο του Τζίμι Χότζες από τη συλλογή Δασκαλόπουλου, το οποίο προοριζόταν αρχικά για το εξώφυλλο του βιβλίου. **Αριστερά:** Το έργο-εγκατάσταση «Random Tangler (Recursive Transition Knot)» (2001) του Κιθ Τάισον, που έδωσε το έναυσμα για την αρχή της καταγραφής των συζητήσεων.

Η Ειρήνη Πάρη
και ο Δημήτρης
Δασκαλόπουλος.

ΜΙΚΟΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Ιαματικές βουτιές

ΑΛΛΑ ΙΤΑΛΙΚΑ

Η Grotta di San Martino με τα ιαματικά νερά της και το Hotel Bagni Vecchi που προσφέρει απομόνωση και ηρεμία στις εγκαταστάσεις του, στα ορεινά της Ιταλίας.

Ένα θεραπευτικό και αναζωογονητικό ταξίδι στα παλαιότερα spa της γειτονικής χώρας, από τον Βορρά ως τον Νότο της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΙΟ

Τα έχει όλα. Η Ιταλία δεν είναι μόνο μία χώρα πλούσια σε ιστορία, τέχνη, φυσικά αξιοθέατα, εντυπωσιακές πόλεις και χωριά και νοστιμότατη κουζίνα. Δεν είναι μόνο μία χώρα που πρωταγωνιστεί στη μόδα, που μας χάρισε θεατρικά και κινηματογραφικά αριστουργήματα (βλέπε ιταλικός νεορεαλισμός), σπουδαία μυθιστορήματα και ποιήματα που, για να πάμε μερικούς αιώνες πίσω, «γέννησε» και αποθέωσε την όπερα, που μας χάρισε (για να περάσουμε πάλι στην εποχή μας) σταρ όπως η Σοφία Λόρεν και ο Μαρτσέλο Μαστρογιάνι κ.λπ. Η Ιταλία είναι πολλά πράγματα μαζί, σεβρισμένα σε ένα πιάτο που μοσχομυρίζει λεμονοανθούς από το Αμάλφι ή σε ένα κοκτέιλ που σου αφήνει τη χαρακτηριστική

Οι Terme di Sirmione, στις όχθες της λίμνης Γκάρντα, είναι διάσημες για τις θεραπευτικές ιδιότητες των υδάτων τους.

γεύση του πικραμύγδαλου του Σαρόνο. Ιταλία, μεταξύ άλλων, είναι όμως και αυτός ο μυστικός, ο υπόγειος και δαιδαλώδης κόσμος των ζεστών, γεμάτων πολύτιμα συστατικά υδάτων που εδώ και αιώνες ρέουν, αναζωογονούν και θεραπεύουν. Μιλάμε, βεβαίως, για τα spa. Για τις θέρμες που λειτουργούν σε διάφορα σημεία της χώρας, από τις χιονισμένες πλαγιές των Άλπεων έως τις ηλιόλουστες ακτές της Σικελίας, και που προσελκύουν ακόμα και σήμερα χιλιάδες επισκέπτες. Εκείνους που αναζητούν ανακούφιση από τις παθήσεις από τις οποίες υποφέρουν, αλλά και εκείνους που απλώς επιζητούν μερικές ώρες χαλάρωσης και την εφαρμογή προηγμένων θεραπειών ομορφιάς και ευεξίας. Αυτά λοιπόν είναι τα σημαντικότερα ιστορικά ιαματικά λουτρά της Ιταλίας, σε ένα ταξίδι που ξεκινά από τον Βορρά και καταλήγει στον Νότο.

Bagni Vecchi di Bormio

Βρίσκονται κοντά στα ελβετικά σύνορα, μιάμιση ώρα με το αυτοκίνητο από το Σεν Μόριτζ. Η ιστορία τους ξεκινά δύο χιλιάδες χρόνια πριν, πιθανώς και πιο παλιά. Ένας από τους διασημότερους επισκέπτες τους λέγεται πως ήταν ο Λεονάρντο ντα Βίντσι, ο οποίος έμεινε εκεί το 1493. Οι εσπερμένοι της Ευρώπης, ανάμεσά τους ο Φραγκίσκος Φερδινάνδος, αρχιδούκας της Αυστρίας και διάδοχος της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας, και η σύζυγός του Σοφί έκαναν επίσης συχνά την εμφάνισή τους στην περιοχή. Σήμερα οι θέρμες λειτουργούν καθημερινά από τις δέκα το πρωί ως τις δέκα το βράδυ. Απαγορεύεται η είσοδος στις εγκύους και στα παιδιά κάτω των 14 ετών. Οι τιμές ξεκινούν από τα 44 ευρώ και αυξάνονται ανάλογα με τη χρήση των εγκαταστάσεων και τις θεραπείες. Ενδεικτικά, μία Couple Day Spa and Massage ξεκινάει από τα 216 ευρώ. Ανάμεσα στα ξενοδοχεία που λειτουργούν στην περιοχή ξεχωρίζει το Hotel Bagni Vecchi.

Το Grand Hotel Orologio χτίστηκε το 1700 για να φιλοξενήσει τους επώνυμους και τους εσπερμένους της εποχής που αναζητούσαν χαλάρωση και θεραπεία στο ιαματικό κέντρο Abano Terme κοντά στην Πάντοβα.

Abano Terme

Απέχει μόλις είκοσι λεπτά με το αυτοκίνητο από την Πάντοβα και σαράντα λεπτά από τη Βενετία. Σύμφωνα με τον μύθο, τα θαυματουργά νερά του αναζωογόνησαν και θεράπευσαν τον ταλαιπωρημένο από τις περιπέτειες και τις κακουχίες Ηρακλή και τους συντρόφους του. Είναι ένα από τα παλαιότερα (αν όχι το παλαιότερο) ιαματικά κέντρα της Ευρώπης, λέγεται μάλιστα πως το όνομά του έχει τη ρίζα του στην ελληνική λέξη «πόνος», καθώς πιστευόταν πως τα νερά του έδιωχναν τους πόνους. Το Grand Hotel Orologio, που χτίστηκε το 1700 και που είναι κλειστό σήμερα, και το πεντάστερο Grand Hotel Trieste & Victoria περιλαμβάνονται στα σημαντικότερα αξιοθέατα της περιοχής. Το ίδιο και ο λόφος Μοντιρόνε με τις πηγές και τις πέτρινες μπανιέρες. Το Ιαματικό Πάρκο της πόλης είναι πάντα εξαιρετικά δημοφιλές στους επισκέπτες. Αλλά και το μοναστήρι San Daniele των Βενεδικτίνων μοναχών, που χτίστηκε μεταξύ 1076 και 1078, αξίζει μία επίσκεψη.

Terme di Sirmione

Στις όχθες της λίμνης Γκάρντα, η γοητευτική πόλη Σιρμιόνε είναι διάσημη για το εντυπωσιακό κάστρο των Σκαλιγκέρι που ξεκίνησε να χτίζεται κατά τον 13ο αιώνα, για τα απομεινάρια της ρωμαϊκής βίλας που είναι γνωστή ως «Τα Σπήλαια του Κάτουλλου» και για τα ιαματικά υδάτά της. Για την ιαματική πηγή η οποία παράγει θειώδες νερό ηφαιστειακής προέλευσης και τροφοδοτεί μεταξύ άλλων δύο σημαντικές εγκαταστάσεις, τις Terme Catullo και τις Terme Virgilio. Το διάσημο νερό της περιοχής, το «Acqua di Sirmione», λόγω των αντικαταρροϊκών και ρευματοποιητικών ιδιοτήτων του πωλείται και στη μορφή ρινικού σπρέι. Για την ιστορία, στο Σιρμιόνε βρίσκεται και η κίτρινη βίλα όπου έζησε κατά τη δεκαετία του '50 η Μαρία Κάλλας με τον σύζυγό της, τον ιταλό βιομήχανο και επιχειρηματία Τζοβάνι Μπατίστα Μενεγκίνι.

Terme di Montecatini

Στην καρδιά της υπερτουριστικής Τοσκάνης, μεταξύ Φλωρεντίας και Λούκα, οι Terme di Montecatini προσελκύουν τους επισκέπτες ήδη από τον 14ο αιώνα. Εξάλλου, αυτές οι θέρμες με τα θαυματουργά νερά είναι και ο κυριότερος λόγος για τον οποίο η μικρή πόλη είναι γεμάτη εντυπωσιακά art nouveau κτίρια. Οι Terme Tettuccio είναι πιθανώς το διασημότερο από αυτά. Διάσημοι συνθέτες όπως ο Τζουζέπε Βέρντι, ο Τζάκομο Πουτσίνι (που καταγόταν από τη γειτονική Λούκα) και ο Ρουτζέρο Λεονκαβάλο αλλά και ο βασιλιάς Βιτόριο Εμανουέλε Β' επισκέπτονταν συχνά την περιοχή για να απολαύσουν τα οφέλη των πηγών της. Τα συστατικά και οι ποιότητες των νερών διαφέρουν από πηγή σε πηγή και θεωρούνται αποτελεσματικά, μεταξύ άλλων, για τη θεραπεία των παθήσεων του μυοσκελετικού συστήματος, καθώς και για τις δυσλειτουργίες της χολής, του ήπατος και τα προβλήματα στη διούρηση.

Palm Royale

Οι θερμοκρασίες είναι υψηλές, πολύ υψηλές. Το νεαρό, όμορφο ζευγάρι έχει «καιφορίσει» σε περιοχές όπου το εκρηκτικό γαλάζιο συναντά το εκτυφλωτικό λευκό. Το κορίτσι με τα πλατινέ μαλλιά λατρεύει το ροζ, το ασημί, το λευκό, το κίτρινο, το μοβ, το πετρόλ, τις παγέτες σε κόκκινο-πορτοκαλί, τα μικροσκοπικά μπικίνι, τα πολύ ψηλά τακούνια, γενικά την pop κουλτούρα, στις στυλιστικές αναφορές της. Το αγόρι προτιμά λευκά πουκάμισα και το αγαπημένο μπλε χρώμα για τα κοστούμια και τα μαγιό του. Γοητεία, εντυπωσιακό ουλ και το αιθέριο, νωχελικό ελληνικό καλοκαίρι είναι εδώ, με τα κορυφαία ρούχα, παπούτσια, αξεσουάρ μπροστά στον φακό. Κλείστε το μάτι στην εποχή του θέρους που κυλάει γρήγορα, πολύ γρήγορα. Αφεθείτε στο άγγιγμα του απέραντου γαλάζιου, νιώστε ξέγνοιαστοι, ευτυχισμένοι. Πάντα όμως έχοντας επιλέξει το τέλειο look. Λες και βρίσκεστε σε σκηνικό του Palm Royale...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΚΟΥΛΟΣ
FASHION EDITOR ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΖΩΗΣ

Make-Up Βίβιαν Κάτσαρη (D-Tales Creative Agency)
Hair Χρύσανθος Σμυρναίος (Beehive Artists)
Βοηθός Φωτογράφου Δημοσθένης Παπαδόπουλος, Υπαπαντή Ευσταθίου
Μοντέλα Θεοπίστη Π. (Agencia Models), Oleg A. (Ace Models)

Ολόσωμο μαγιό Hunza G, Free Shop.
Φούστα Alessandra Rich, Luisa World.

● Πόσο φιλόξενος μπορεί να γίνει ο βυθός; Πολύ, ειδικά στο Lover's Deer της Αγίας Λουκίας, αν βάλεις βαθιά το χέρι στην τσέπη.

OLIVIER'S TRAVELS

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΒΙΔΙΟ

Αν για τους περισσότερους ταξιδιώτες ένα ξενοδοχείο κρίνεται από την άνεση των δωματίων του, την καθαριότητα, την (όσο γίνεται πιο βολική) τοποθεσία του, την ευγένεια του προσωπικού, το αξιόπιστο WiFi και την ποιότητα και ποικιλία του πρωινού του, υπάρχουν και εκείνοι που ζητούν κάτι περισσότερο. Τι μπορεί να είναι αυτό; Ενα, ας πούμε, δωμάτιο με ιδιαίτερη ως και μοναδική ταυτότητα, κατασκευασμένο με μεγάλη φαντασία, ακόμα και με σουρεαλισμό και τρέλα. Ενα περιβάλλον φιλόξενο (αυτό είναι αδιαπραγμάτευτο), που όμως την ίδια στιγμή θα μοιάζει με σκηνικό ταινίας, με παραμύθι, με εξωπραγματικό όνειρο. Σε αυτούς τους ταξιδιώτες, που αντιμετωπίζουν τη διανυκτέρευση τους σε έναν ξένο τόπο ως εμπειρία, απευθύνονται τα ξενοδοχεία που παρουσιάζουμε. Καταλύματα παράξενα, πληθωρικά, ευρηματικά, απροσδόκητα, όχι πάντα καλόγουστα, αλλά σίγουρα μοναδικά, που έρχονται να προστεθούν στις εκπλήξεις που μας περιμένουν στο κάθε ταξίδι μας, για να το κάνουν πιο παιγνιώδες.

Εις τον βυθό της θάλασσας - Αγία Λουκία

Ελλιμενισμένο στις Μικρές Αντίλλες της Ανατολικής Καραϊβικής, συγκεκριμένα στο λιμάνι της Αγίας Λουκίας, το Lover's Deer είναι επίσημα το πιο ακριβό πολυτελές ξενοδοχείο στον κόσμο! Ενα υποβρύχιο ξενοδοχείο που όμοιό του δεν υπάρχει και που προσφέρει μια απaráμιλλη εμπειρία σε εκείνους που αναζητούν την αίσθηση της περιπέτειας (όπως τη γνώρισαν στα βιβλία του Ιουλίου Βερν;) αλλά δεν μπορούν και να αποχωριστούν τον σύγχρονο κόσμο των ανέσεων. Βεβαίως ο συνδυασμός χλιδή και περιπέτεια στοιχίζει κάτι παραπάνω: Οι τιμές για μια διανυκτέρευση ξεκινούν από τα 240.000 και μπορεί να ξεπεράσουν και τα 270.000 ευρώ! Το υποβρύχιο κατάλυμα διαθέτει τον καπετάνιο του, τον σεφ του και τον μπάτλερ του. Μπορεί να ταξιδεύει στον βυθό ή να αγκυροβολήσει σε όποιο σημείο θέλει ο φιλοξενούμενος, σε συνεννόηση βεβαίως με τον καπετάνιο, ώστε κάτι τέτοιο να είναι εφικτό. Λεπτομέρεια: Στα ειδικά πακέτα για νεονύμφους παρέχονται μεταξύ άλλων αφροδισακά μενού με στρείδια και ακριβή σαμπάνια. Μοναδική προϋπόθεση (πέραν του φουσκωμένου πορτοφολιού) είναι να καταφέρουν να διατηρήσουν την όρεξή τους ακόμη και στα τρομακτικά για πολλούς από εμάς βάθη των ωκεανών. Αλλιώς υπάρχουν πάντα και τα (πανάκριβα) υπέργεια ξενοδοχεία.

Με τον τρόπο των Χόμπιτ - Νέα Ζηλανδία, ΗΠΑ, Αρμενία, Μεξικό

Η επιτυχία που είχαν τα βιβλία και οι ταινίες για τα Χόμπιτ, τα τετραπέρατα ξωτικά του ζουν σε σπίτια-τρύπες στις πλαγιές καταπράσινων λόφων, δεν θα μπορούσε να μείνει ανεκμετάλλευτη.

THE SAFARI COLLECTION

● Αν υπάρχουν τα Χόμπιτ; Ξενοδοχεία πάντως όπου ζεις σαν Χόμπιτ υπάρχουν! Στη Νέα Ζηλανδία φυσικά!

MICHAEL STRECK/SHUTTERS-TOOK

Στο Woodlyn Park της Νέας Ζηλανδίας (της χώρας όπου εξάλλου γυρίστηκαν σκηνές από τα σχετικά φιλμ) έχουν χτιστεί αντίγραφα σπιτιών των Χόμπιτ στα οποία μπορούν να μείνουν οι επισκέπτες. Οι ομοιότητες περιορίζονται βεβαίως στην εξωτερική όψη των κατοικιών, γιατί στο εσωτερικό τους έχουν όλες τις σύγχρονες ανέσεις. Στη Μοντάνα των ΗΠΑ, και συγκεκριμένα στους δασώδεις πρόποδες των βουνών Cabinet, λειτουργεί ένα ακόμα μικρό κατάλυμα που έχει δημιουργηθεί με την αισθητική των σπιτιών των Χόμπιτ, το The Shire of Montana. Αλλά και στο Ντιλιζάν της Αρμενίας λειτουργεί ένα ολόκληρο χωριό-ξενοδοχείο που παρ'έμπει στον κόσμο των μικρόσωμων ξωτικών. Το Cozy House, όπως ονομάζεται, αποτελείται από μικρά σπιτάκια σχεδιασμένα κατά τα πρότυπα των κατοικιών που βλέπουμε στον «Αρχοντα των Δαχτυλιδιών» του Τζ. Ρ. Ρ. Τόλκιν. Παρόμοια η αισθητική και στο Hotel Tapasoli στο Μεξικό.

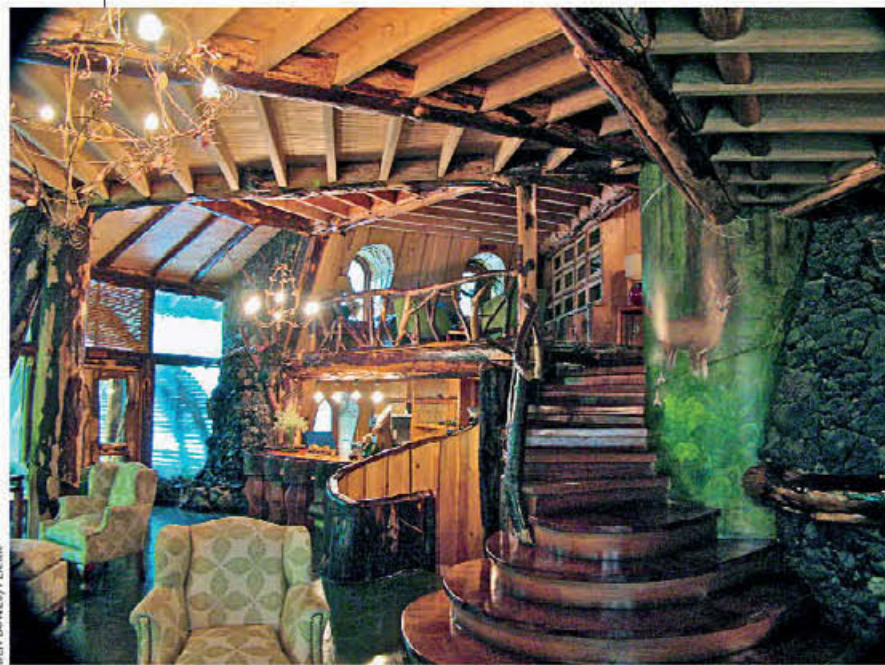
ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ξενοδοχεία του πηλανήτη

Όταν η φιλοξενία σε συχνά απρόορμενα μέρη συναντά την πιο τρελή φαντασία.

Χαρακτηριστικό δωμάτιο του Huilo Huilo Montaña Mágica στο Χουίλο Χουίλο της Χιλής.

Περπατώ εις το δάσος - Χιλή

Το Huilo Huilo Montaña Mágica στο Χουίλο Χουίλο της Χιλής είναι χτισμένο σε σχήμα βουνού. Ενός μικρού βουνού που καλύπτεται από αρκετά πυκνή βλάστηση και που από την κορυφή του ρέει ένας μικρός καταρράκτης! Αυτά εξωτερικά, γιατί στο εσωτερικό του έχουν διαμορφωθεί άνετα δωμάτια αποκλειστικά φτιαγμένα και επιπλωμένα από ξύλο. Το ζητούμενο είναι η όσο το δυνατόν πιο στενή επαφή των φιλοξενουμένων με το δάσος που περικυκλώνει και περιλαμβάνει το ξενοδοχείο, η αίσθηση πως ακόμα και όταν βρίσκεσαι μέσα στο δωμάτιό σου είσαι στο δάσος, και αν κρίνουμε από τα επαινετικά σχόλια που αυτοί δημοσιεύουν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, η επιχείρηση «επιστροφή στη φύση» στέφεται με απόλυτη επιτυχία. Οι τιμές ξεκινούν από τα 250 ευρώ ανά διανυκτέρευση.

Γερανός πολυτελείας - Ολλανδία

Αν για κάποιους η λέξη διακοπές είναι συνώνυμη με την απόδραση στη φύση, είτε στο βουνό είτε στη θάλασσα, υπάρχουν και εκείνοι που δεν μπορούν να χαλαρώσουν χωρίς... τη σκουριά της λαμαρίνας, τη μυρωδιά του γράσου, άντε και τις κραυγές των γλάρων. Σε αυτούς απευθύνεται το Crane Hotel Faralda που βρίσκεται στα ναυπηγεία του Αμστερνταμ και στεγάζεται σε έναν παλιό λιμενικό γερανό ύψους 50 μέτρων. Το εσωτερικό του έχει διαμορφωθεί σε τρεις πολυτελείς σουίτες με εξαιρετικά φροντισμένη επίπλωση, κάθε μία εκ των οποίων μπορεί να φιλοξενήσει δύο άτομα. Οι τιμές ξεκινούν από τα 1.300 ευρώ ανά διανυκτέρευση με πρωινό.

Βρείτε το ξενοδοχείο στην τραβηγμένη στα ναυπηγεία του Αμστερνταμ φωτογραφία (κάτω, ένα από τα... σχετικά άνετα δωμάτιά του).

Απαραίτητη προϋπόθεση για να κλείσεις δωμάτιο στο Giraffe Manor της Κένυας είναι να αγαπάς τις καμηλοπαρδάλεις. Το γιατί φαίνεται στη φωτογραφία.

Αφρικανική εμπειρία - Κένυα

Το Giraffe Manor είναι ένα boutique hotel που συνδυάζει την πολυτελή φιλοξενία με την άμεση – πιο άμεση δεν γίνεται – επαφή με την άγρια ζωή. Βρίσκεται σε ένα προάστιο του Ναϊρόμπι. Στεγάζεται σε ένα ιστορικό αρχοντικό που περιτριγυρίζεται από πολλά στρέμματα δάσους μέσα στα οποία ζουν καμηλοπαρδάλεις. Οι οποίες καμηλοπαρδάλεις – και εδώ βρίσκεται η ιδιαιτερότητα του καταλύματος – επισκέπτονται καθημερινά το ξενοδοχείο για να βάλουν τα κεφάλια τους μέσα από τα παράθυρα και τις μπαλκονόπορτες, περιμένοντας από τους επισκέπτες να τις επιβραβεύσουν με μια νοστιμιά. Κάπως έτσι η άγρια ζωή παύει να είναι άγρια και γίνεται τουριστική ατραξιόν. Δεν είναι όμως λίγοι εκείνοι που επιδιώκουν να ζήσουν την εμπειρία. Την ίδια στιγμή, για να τα λέμε όλα, το είδος της καμηλοπαρδαλής Ρότσιλντ που ζει στους κήπους του ξενοδοχείου ήταν κάποτε απειλούμενο, αλλά στο Giraffe Manor εφαρμόζεται πρόγραμμα φιλοξενίας και αναπαραγωγής που έχει αυξήσει με επιτυχία τον αριθμό των ζώων! Κατά τα άλλα, τα δωμάτια του ξενοδοχείου είναι επιπλωμένα με πολυτέλεια και εξαιρετικό γούστο και οι φιλοξενούμενοι απολαμβάνουν υψηλού επιπέδου διαμονή. Η Karen Blixen Suite, η οποία έχει το όνομα της συγγραφέως του «Πέρα από την Αφρική» και μπορεί να φιλοξενήσει δύο ενήλικες και δύο παιδιά, είναι το διασημότερο δωμάτιο. Οι τιμές όλων των δωματίων είναι τσουχτερές και ξεκινούν από τα 2.170 ευρώ ανά διανυκτέρευση.

ΣΙΝΕΜΑ... ΕΝ ΠΥΡΩ

Θαλασσινές περιπέτειες, επικές μάχες, αναμειγρώσεις με μεγαλόσωμα θηρία των βυθών που ζεινδούν από us οεθίδες αγαπημένων βιβλίων και πραγματικά γεγονότα με φόντο σκάφη όσων των τύπων και μεγεθών ξεδιπλώνονται σε 12 από τα καλύτερα φιλμ με πρωταγωνιστή το υδάτινο στοιχείο που γυρίστηκαν ποτέ.

● Ο Σπιβ Μακ Κούν στην ταινία «Τα βότσαλα της άμμου», για την οποία απέσπασε τη μοναδική υποψηφιότητά του για Όσκαρ Α' ανδρικού ρόλου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

ΜΟΜΠ ΝΤΙΚ (Moby Dick, 1956)

Εχοντας κυκλοφορήσει για πρώτη φορά τον Οκτώβριο του 1851 με τίτλο «Η φάλαινα», το μυθιστόρημα του Χέρμαν Μέλβιλ που περιγράφει την υπεράνθρωπη προσπάθεια ενός αδίστακτου καπετάνιου, του Αχαμπ, να σκοτώσει το τεράστιο κίτος που τον ακρωτηρίασε (έχει ένα πόδι), κατέκτησε με τον καιρό μια θέση ανάμεσα στα αριστουργήματα όχι μόνο της αμερικανικής αλλά της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Το ίδιο θα μπορούσε να πει κανείς και για την ταινία του Τζον Χιούστον που μετέφερε το μυθιστόρημα στον κινηματογράφο παρά το γεγονός ότι ο ίδιος ο πρωταγωνιστής της, ο Γκρέγκορι Πεκ, δεν είχε μείνει καθόλου ικανοποιημένος από την ερμηνεία του. Ο Πεκ είπε αργότερα ότι λίγο πριν τα 40 του χρόνια ήταν πολύ νέος για τον ρόλο του πολύ μεγαλύτερου σε ηλικία Αχαμπ. Το εγχείρημα αντιμετώπισε τεράστια πρακτικά προβλήματα γιατί ο Χιούστον ήταν κάθετος για τα γυρίσματα σε αυθεντικές τοποθεσίες και κινηματογράφησε σε πραγματικό πλοίο μέσα στη θάλασσα.

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ (The Old Man and the Sea, 1958)

Το ξόρκι από το οποίο ένας γέρος κουβανός ψαράς νιώθει στοιχειωμένος τελικά θα σπάσει όταν ένα γιγάντιο ψάρι αγκιστρώνεται στο σκάφος του και τον σέρνει μαζί του στα ανοιχτά της θάλασσας. Το κλασικό μυθιστόρημα του Ερνέστ Χέμινγκγουεϊ δεν χρειάζεται συστάσεις, αλλά η ταινία του Τζον Στάρτζες που το ακολούθησε ήταν από μόνη της μια μεγάλη περιπέτεια. Ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, που ταυτίστηκε με τον κεντρικό ήρωα, προσπάθησε ανεπιτυχώς να εξασφαλίσει τα δικαιώματα του μυθιστορήματος. Ο ρόλος κατέληξε στον Σπένσερ Τρέισι, τον οποίο μάλιστα ενέκρινε ο ίδιος ο Χέμινγκγουεϊ που αρχικώς συμμετείχε στην παραγωγή. Μάλιστα, στόχος του Χέμινγκγουεϊ ήταν να βρεθεί ένα αληθινό ψάρι κατάλληλο για χρήση στην ταινία. Τελικά η Warner Bros χρησιμοποίησε μια λασπώδη ρεπλίκα. Όταν ο Χέμινγκγουεϊ είδε την ταινία εξέφρασε την απογοήτευσή του (δεν είχε πει καλή κουβέντα για καμία ταινία βασισμένη σε έργο του), λέγοντας μάλιστα ότι ο Σπένσερ Τρέισι έμοιαζε λιγότερο με κουβανό χωρικό ψαρά και περισσότερο με τον πλούσιο ηθοποιό που ήταν. Ωστόσο, ο Τρέισι κέρδισε μία υποψηφιότητα για το Όσκαρ Α' ανδρικού ρόλου (η ταινία απέσπασε άλλες δύο) και το εγχείρημα κέρδισε μία θέση στο πάνθεον του σειλόντ.

Η ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΟΥΝΤΙ (Mutiny on the Bounty, 1962)

Στα νερά του Νότιου Ειρηνικού τον 18ο αιώνα, το πλήρωμα του βρετανικού εμπορικού πλοίου «Μπάουντι» με μπροστάρη τον υποπλοίαρχό του, Φλέτσερ Κρίστιαν, ξεσπά σε ανταρσία μην μπορώντας να αντέξει άλλο την αδίστακτη συμπεριφορά του κυβερνήτη Γουίλιαμ Μπλάι. Τα δραματικά αληθινά γεγονότα αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης για το Χόλιγουντ, καθώς η ιστορία έχει μεταφερθεί σε τρεις διαφορετικές περιόδους στη μεγάλη οθόνη (τις δεκαετίες του 1930, του 1960 και του 1980). Αν και το φιλμ του 1935 με τους Τσαρλς Λότον (Μπλάι) και Κλαρκ Γκέιμπλ (Κρίστιαν) υπήρξε τεράστιος θρίαμβος, κερδίζοντας μάλιστα το Όσκαρ καλύτερης ταινίας, εκείνη που γυρίστηκε σχεδόν 30 χρόνια αργότερα, από τους Λιούις Μάιλστοουν και Κάρολ Ριντ με τους Τρέβορ Χάουαρντ (Μπλάι) και Μάρλον Μπράντο (Κρίστιαν), κατάφερε να δημιουργήσει γύρω της έναν θρύλο. Είκοσι δύο χρόνια αργότερα, ο Αντονι Χόπκινς και ο Μελ Γκίμπσον θα έφτιαχναν ένα πολύ ενδιαφέρον ντουέτο Μπλάι-Κρίστιαν στην ταινία «The Bounty» (1984) του Ρότζερ Ντόναλντσον.

Ο Κρις Χέμσγουορθ
καλείται να
αντιμετωπίσει
θανάσιμα εμπόδια
«Στην καρδιά της
θάλασσας».

ΤΑ ΒΟΥΤΣΑΑ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥ (The Sand Pebbles, 1966)

Μεταφορά στον κινηματογράφο από τον σκηνοθέτη Ρόμπερτ Γουάιζ («Γουέστ Σάιντ Στόρι», «Η μελωδία της ευτυχίας» κ.ά.) του μπεστ σέλερ μυθιστορημάτος του Ρίτσαρντ Μακ Κένα, ο οποίος υπήρξε αρχιμηχανικός του Πολεμικού Ναυτικού, υπηρετώντας σε διάφορα πλοία μέχρι την αποστρατεία του το 1953. Με κεντρικό ήρωα έναν πυροβολητή (Στιβ Μακ Κουίν), η ιστορία της επικής αυτής ταινίας αναφέρεται στη δράση ενός πολεμικού πλοίου των ΗΠΑ ονόματι «USS San Pablo» στα ταραγμένα νερά του ποταμού Γιανγκτιέ της Κίνας εν έτει 1926. Το «San Pablo» δημιουργήθηκε στο Χονγκ Κονγκ ειδικά για αυτή την ταινία και κινούνταν με κινητήρες ντίζελ. Μάλιστα, ο μαύρος καπνός του που βλέπουμε στην ταινία προερχόταν από λύματα – παλιά ελαστικά και άλλα σκουπίδια που καίγονταν σε ειδικό διαμέρισμα του σκάφους. Μετά τα γυρίσματα της ταινίας, στην οποία ο Μακ Κουίν οφείλει τη μοναδική υποψηφιότητά του για το Όσκαρ Α' ανδρικού ρόλου, το σκάφος πουλήθηκε και για πολλά χρόνια χρησιμοποιήθηκε από διάφορες κατασκευαστικές εταιρείες στην Απω Ανατολή. Επίσης, άλλαξε ονομασία σε «Nola D». Το 1975 αποσυναρμολογήθηκε στη Σιγκαπούρη.

ΤΑ ΣΑΓΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΧΑΡΙΑ (Jaws, 1975)

Η προσπάθεια τριών ανδρών (Ρόι Σάιντερ, Ρίτσαρντ Νιρέιφους, Ρόμπερτ Σο) να αντιμετωπίσουν μέσα σε ένα σκάφος-καρυδότσουφλο τον τεράστιο λευκό καρχαρία, ο οποίος έχει προκαλέσει τρόμο σε μια μικρή παραθαλάσσια πόλη της Ανατολικής Ακτής, έγινε η ταινία η οποία στα μέσα της δεκαετίας του 1970 έβαλε τον Στίβεν Σπίλμπεργκ στον χάρτη των μεγάλων δημιουργών του αμερικανικού κινηματογράφου. Βασίζεται στο μπεστ σέλερ του Πίτερ Μπέντολεϊ για το οποίο ο Σπίλμπεργκ είπε πως όταν το διάβασε για πρώτη φορά ένιωσε να ταυτίζεται με τον... καρχαρία επειδή οι άνθρωποι χαρακτήρες του «ήταν τόσο απίθανοι». Η εισαγωγή της ταινίας, η πρώτη επίθεση του καρχαρία (χωρίς να τον βλέπουμε) στα νερά της πόλης, είναι μία από τις πιο εντυπωσιακές που έχουν καταγραφεί ποτέ στο σελιλόιντ, ενώ η αναγνωρίσιμη μουσική του Τζον Γουίλιαμς αρμόζει πέρα για πέρα με το σασπένς και ακόμα και σήμερα σιγοψιθυρίζεται για να υποδηλώσει απειλή. Σε κάθε περίπτωση, πρόκειται για μια ταινία-εμπειρία που έκανε πολλούς ανθρώπους να το σκέφτονται διπλά κάθε φορά που έμπαιναν στο νερό!

Σκηνή από τη «Ζωή
του Πι», μια θαυμάσια
κινηματογραφική
μεταφορά του μπεστ
σέλερ του Γιαν Μαρτέλ.

Ο Μάρλον Μπράντο (αριστερά)
και ο Τρέβορ Χάουαρντ (στη
μέση) σε χαρακτηριστικό
στιγμιότυπο από την «Ανταρσία
του Μπούντι». Διακρίνονται
επίσης οι Γκόρντον Τζάκσον,
Ρίτσαρντ Χάρις.